

но време, изкочиѡх ненадѣино предѡ Госана, коѡто вѣ сама, и рѣко-
хѡ ѡ: ето доиде часѡтѡ, който чаѡахѡмы отѡ толко време; нѣма дрѡ-
го, или желанието ни испѡани, или ѡе кажемѡ на мѡжѡ ти, че смѡ
тѡ нашли тѡкѡ сама сѡ единѡ момѡкѡ, и споредѡ законѡтѡ ты ѡе
вѡдешѡ ѡвита сѡ камънѡе; изѡери си отѡ дѡѣтѡ, коѡето ѡешѡ. Дѡвѡ-
дѡ, ты какѡво намысли? три голѡмѡ злины: гладѡ, гоненѡе, чѡма; кое
изѡирашѡ? Госано, какѡ ти сѡ види? дѡѣ голѡмѡ бѣдѡствѡ: или жи-
вота да изѡѡвишѡ, или честь-та си да изѡѡвишѡ, кое изѡирашѡ? „Тѣ-
сно ми ѡвсюдѡ.“ Отѡкара ѡ Дѡвѡдѡ, и Госана. Голѡмо ѡтѡ-
сненѡе е тѡкѡ, и тамѡ; три мѡсеѡа да мѡ гонѡтѡ враговети ми (мы-
сли вѡ сеѡеси Дѡвѡдѡ), и ако падѡж вѡ рѡцѡѣтѡ имѡ? три години
гладѡ, или три дни чѡма! и пакѡ да ли да падѡж вѡ Божѡитѡ рѡцѡ?
не знамѡ, ѡо да рѡшиѡ. „Тѣсно ми ѡвсюдѡ.“ И ако сѡгрѡшиѡж
(тѡѡ мысли вѡ сеѡеси Госана), падамѡ вѡ рѡцѡѣтѡ на Бога! и ако не
сѡгрѡшиѡж, падамѡ вѡ рѡцѡѣтѡ на чѡловѡцитѡ! не знамѡ ѡо да кажѡ.
„Тѣсно ми ѡвсюдѡ.“ Нѡ азѡ рѡшиѡхѡ, гѡвори Дѡвѡдѡ, дѡѡто ѡе
мѡ гонѡтѡ вѡзвити ми, неѡа ми проѡоди Богѡ чѡмата. ѡзѡ сѡмѡ
благодаренѡ да сѡ расправѡмѡ сѡ сѡдѡѡта си, неѡели сѡ враговети си.
„Впадѡ ѡѡво вѡ рѡцѡѡ Бѡжѡѡ, вѡ рѡцѡѡ же чѡловѡчесѡѡ
да не впадѡ.“(1) По-дѡврѡѡ исѡамѡ да падѡж вѡ рѡцѡѣтѡ Божѡи,
неѡе ли вѡ рѡцѡѣтѡ на чѡловѡцитѡ. Рѡшиѡхѡ сѡ и азѡ (гѡвори Гѡса-
на), неѡа мѡ навѡтѡѡватѡ предѡ мѡжѡ ми, неѡа мѡ ѡѡе народѡтѡ сѡ
камънѡе; „ѡѡчѡе ми ѡсть не сѡдѡѡѡшей вѡпѡсти вѡ рѡцѡѡ
вѡшѡ, нѡѡе сѡгрѡшиѡти прѡдѡ Гѡспѡдемѡ.“(2) Исѡамѡ по-
дѡврѡѡ да падѡж вѡ рѡцѡѣтѡ на чѡловѡцитѡ, а не вѡ рѡцѡѣтѡ на Бога.
Нѡ тѡѡ дѡѡмата не гѡворѡтѡ ли противѡе единѡ на дрѡгѡ? Да.
Нѡ и дѡѡмата гѡворѡтѡ дѡврѡѡ. Госано дѡѡма, че по дѡврѡѡ е да па-
дѡе вѡ рѡцѡѣтѡ на чѡловѡцитѡ, неѡели вѡ рѡцѡѣтѡ на Бога. Нѡ коѡа
го дѡѡма? Прѡди да сѡгрѡши. И тѡѡ прѡди да стѡри нѡѡкой грѡѡ-
хѡтѡ, и до гдѡѡ е ѡѡе беспѡгрѡшенѡ, и чѡстѡ, тысѡѡѡ пѡѡти е по-дѡ-
врѡѡ да падѡе вѡ рѡцѡѣтѡ на чѡловѡцитѡ, то еѡтѡ, да го навѡтѡѡватѡ,
да го каменѡпѡѡѡѡтѡ, неѡели да стѡри грѡѡхѡ, и да падѡе вѡ Бо-
жѡитѡ рѡцѡѡ, то еѡтѡ, да досѡди на Бога да го разгнѡѡѡѡ, и да го
направи на сеѡе си неприѡѡѡѡѡ. Не е страшно, коѡато не е сѡгрѡшилѡ
нѡѡкой, да падѡе вѡ чѡловѡчесѡѡѡѡ рѡцѡѡ, който най-пѡслѡѡ нѡѡмѡѡѡ

[1] в. Царѡѡѡ гл. 24, ст. 14 [2] Дѡѡ. гл. 13 ст. 23.